

РЕШЕНИЕ

№ 23

гр. Пазарджик, 12.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК в публично заседание на деветнадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Венцислав Г. Петров

при участието на секретаря Нели Ив. Въгларова
като разгледа докладваното от Венцислав Г. Петров Търговско дело № 20235200900126 по описа за 2023 година

Производството е образувано по предявен иск от В. П. Л., ЕГН *****, с поС.ен адрес: с. И, община П, ул. „Ш“ № **, чрез адв. Д. Т. от **, *срещу* „Застрахователно акционерно дружество О - 3“ АД, ЕИК ***, със седалище и аدرس на управление: гр. С, р-н „В“, ж. к. „В“, ул. „С С“ №*****, за заплащане на обезщетение в размер на сумата от **60 000 лева** – частично от 80 000 лева за претърпените неимуществени вреди – болки и страдания от настъпило на **** г. пътно-транспортно произшествие /ПТП/ по вина на С. К. С., управлявал л. а. Р К с рег. № ***, в едно със законната лихва от 18.10.2022 г. до окончателното плащане на сумата, на основание чл. 432, ал. 1 от КЗ.

Предявеният иск се основава на следните **фактически твърдения**:

В исковата молба се твърди, че на **** г., около*** ч., на пешеходната пътека на ул. „П“ срещу № ** - на кръстовището на ул. „П“ и ул. „Б“ в гр. П, е настъпило ПТП между л. а. Р К с рег. № ***, собственост на ЕТ „А - П М“, управляван от С. К. С. и ищцата по делото В. П. Л., като пешеходец. Ударът е настъпил при извършване на завой наляво и непропускане на пресичащия пешеходец, като са настъпили множество травматични увреждания. Съставен бил Констативен протокол за ПТП с пострадали лица. По случая било образувано и досъдебно производство ЗМ № ****г. на РУП - П, респ.

прокурорска преписка на РП - П*, а впоследствие и НОХД № *** г. на РС - П, приключило с влязло в сила на ****г. споразумение. Пострадалата била откарана в „МБАЛ П“ АД, където е хоспитализирана за периода от **** г. до **** г. Впоследствие била хоспитализирана втори път в периода 26.10.2022 г. до 29.10.2022 г. отново в „МБАЛ П“ АД. Подробно се описват получените вследствие на инцидента телесни увреждания. На 18.10.2022 г. ищцата е предявила претенциите си за заплащане на обезщетение пред застрахователя ответник, но последният отказал такова на 18.01.2023 г. Моли за уважаване на иска с присъждане на разноски. Посочва се и банкова сметка по чл. 127, ал. 4 от ГПК - IBAN ***** в „*****“ АД, с титуляр адв. Д. Т..

В срока по чл. 367, ал. 1 от ГПК ответникът, чрез адв. Н. Ш. е депозирал отговор на исковата молба, в която сочи, че оспорва иска за обезщетение за неимуществени вреди. Излага се, че по заведената щета ответникът е предложил изплащане на обезщетение от 5 000 лева, но ищцата отказала, тъй като същото не било справедливо определено. Твърди се, че лицето, което е управлявало процесното МПС - л. а. Р К не е ползвало същото на законно основание, поради което се счита, че инцидентът не се покрива като застрахователен риск. Прави се и възражение за съпричиняване, тъй като ищцата при пресичане на пътното платно е нарушила чл. 5 и чл. 107 и сл. и чл. 113, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗДвП. Цитира се и ТР № 2/2016 г. на ОСНК на ВКС, относно обстоятелствата, при които е налице съпричиняване. Твърди се, че ищцата не е спазвала медицинските предписания след изписването ѝ от болницата. Оспорва се и размерът на претенцията, като несъобразена с критериите на чл. 52 от ЗЗД. Излагат се доводи, че при евентуално уважаване на иска, присъждането на законната лихва следва да се определи от датата на исковата молба, съгласно чл. 497, ал. 1, т. 2 от КЗ.

В срока по чл. 372 от ГПК е постъпила допълнителна искова молба, в която се заявява, че се оспорват възраженията на ответника.

Постъпил е в срока по чл. 373 от ГПК допълнителен отговор на ДИМ, в който се излага, че се поддържа изложеното в отговора.

По допустимостта на производството:

Легитимацията на страните съответства на твърденията на ищеца за претърпени вреди от деликт и застрахована гражданска отговорност на делинквента при ответника-застрахователно дружество.

Сезиран е родовокомпетентният съд – чл. 104, т. 4 от ГПК.

Съдът счита, че в случая претенцията на ищеца за присъждане на

законната лихва за забава представлява материалноправна увеличаваща последица от уважаването на иска за обезщетение и не се предявява като самостоятелен иск по чл. 86 от ЗЗД, поради което ищецът не е длъжен да сочи размер на търсената лихва.

Съдът приема, че надлежно е упражнено правото на иск, доколкото ищецът е провел описаната в чл. 498, ал. 1 и ал. 3 от КЗ процедура за разглеждане на претенциите му пред застрахователя, като го е сезирал с искане за заплащане на обезщетение досежно процесния инцидент с подаване на молба, получена на 18.10.2022 г., но няма постигнато споразумение за изплащане на обезщетение.

Съдът приема от **фактическа и правна страна** следното:

На основание чл. 146, ал. 1, т. 3 и т. 4 от ГПК, съдът е приел за безспорно и ненуждаещо се от доказване, че между ответника и управлявалият т. а. Р К с рег. № *** С. К. С., към датата на инцидента - **** г., е налице сключена застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, както и че ищецът е провел описаната в чл. 498, ал. 1 и ал. 3 от КЗ процедура за разглеждане на претенциите му пред застрахователя, като го е сезирал с искане за заплащане на обезщетение досежно процесния инцидент с подаване на молба, получена на 18.10.2022 г., но няма постигнато споразумение за изплащане на обезщетение.

По делото е приложен Констативен протокол за ПТП с пострадали лица от 10.09.2022 г. на ПП при ОД на МВР - П, в който е посочено, че е образувано досъдебно производство ЗМ № ***** г. на РУП - П.

Приложено е и НОХД № **** г. на РС - П, като на основание чл. 382, ал. 6 от ПНК съдът е одобрил споразумение на **** г., с което С. К. С., роден на *** г. се признава за виновен в това, че на **** г. в гр. П, на ул. „П“ срещу №*** при управление на МПС л. а. Р К с рег. № ***, е нарушил правилата за движение, визирани в разпоредбата на чл. 119, ал. 1 от ЗДвП – при приближаване към пешеходна пътека водачът на нерелсово пътно превозно средство /ППС/ е длъжен да пропусне стъпилите на пешеходната пътека или преминаващите по нея пешеходци, като намали скоростта или спре, като в случая не пропуснал преминаващата по пешеходната пътека В. П. Л., не намалил скоростта и не спрял при така възникналата опасност, при което по непредпазливост е причинил средна телесна повреда на пешеходеца, изразяваща се в счупване на глезена на десния крак, което довело до трайно затрудняване на движенията на десния долен крайник, като деянието било

извършено на пешеходна пътека – престъпление по чл. 343, ал. 3, пр. 8, б. „а“, пр. 2 вр. ал. 1, б. „б“, пр. 2 вр. чл. 342, ал. 1 от НК вр. чл. 119, ал. 1 от ЗДвП.

От събраните по делото гласни доказателства се установи следното:

Свидетелят С. К. С. дава показания, че е управлявал автомобила, който удря ищцата на **** г. Твърди, че излизайки от Т-образното кръстовище, опитвайки се да влезе в дясна пътна лента, по средата на платното става произшествието, на пешеходната пътека. Излага, че преди него е имало автомобил, който не дава път на пешеходката, и тя минава след него. Предполага, че е била на отсрещния тротоар и е изчаквала този автомобил, който не ѝ е давал предимство на пешеходната пътека. Заявява, че най-вероятно заради автомобила не я е видял. В този момент той погледнал надясно и когато погледнал наляво, ищцата била пред него. Употребил спирачките, но тя се опряла на капака на колата и паднала назад.

Свидетелят В. К. Л, син на ищцата, дава показания, че отишъл на място след инцидента. Била откарана в Спешна помощ в МБАЛ – П. Установило се, че има счупване и я настанили в ортопедично отделение. След изписването се прибрала вкъщи, като била обгрижвана от двамата си сина – св. Л и брат му. Около един месец била в стаята си без да може да излиза. След около месец и нещо – два започнала да излиза от стаята, да се *** сама. Изпитвала болки. Приблизително 10 дни е била на рехабилитация. След това направила още една процедура. Имала леко подобрене. Движела се с патерица. Преди ходела на кафе у съседки, сега почти не излизала. Отбелязва, че имало някакъв проблем с упойката, пореди което планката все още не била премахната от ръката ѝ.

От изслушаното заключение по допуснатата по делото Комплексна САВТМЕ, изготвено от вещи лица автоексперт инж. Ф и ортопед д-р П, неоспорено от страните, прието от съда като компетентно изготвено, пълно и обосновано, се установява следното:

Автотехническа част:

Пътното произшествие е настъпило на *** г., около ***ч., при много добра видимост, сухо и ясно време, в гр. П, на кръстовището на ул. „П“ (срещу №***) с ул. „Б“, където л. а. Р К, управляван от С. С. блъска ищцата В. Л.. Когато л. а. Р е навлизал в кръстовището от ул. „Б“, извършвайки завой наляво, пешеходката Л. е навлизала в пешеходната пътека. При навлизането си в ул. „П“ се е движел бавно с около 3.6 км/ч, оглеждайки пътното платно отляво. След като се убедил, че няма приближаващи ППС от лявата страна,

насочвайки автомобила наляво, погледнал за такива и отдясно. Убедил се, че и от дясната страна няма ППС, подал газ преди да върне погледа си върху пътната ситуация по посока на завиването, конкретно пешеходната пътека, като скоростта на МПС достигнала около 14 км/ч. Скоростта на пешеходката е била около 4.1 км/ч. В резултат на това пострадалата била блъсната с левия край на предната броня и предния ляв фар. Причина за произшествието са от субективно естество, изразяващи се в липса на наблюдение на пътната обстановка пред напредващия автомобил от лявата страна на водача, който се оглеждал за евентуални ППС от дясната си страна.

Медицинска част:

Вследствие на процесния пътен инцидент ищцата В. Л. е получила следните травматични увреждания: *****

Възстановяването на пострадала е пълно и е настъпило за период от около 4 – 5 месеца. Непосредствено след инцидента пострадалата е имала силни болки, впоследствие също при сваляне на остеосинтезните средства и заздравяване на кожната рана. Налице е ръбец от рана по гърба на дясното ходило от претърпените хирургични интервенции. Налице е по-лесна уморяемост при физическо натоварване на крайника и при изкачване или слизване по стълби.

При пострадалата е било проведено комплексно лечение. Счупването на основата на пета предноходилна кост на десния крак е лекувано хирургично – открито наместване и вътрешна фиксация с три Киршнерови игли, а останалите две счупвания – с гипсова имобилизация. Провеждана е и медикаментозна терапия. Лечението е било правилно.

При изслушване на вещото лице д-р М. в откритото съдебно заседание се потвърждава, че се касе за средно тежко увреждане на крайника, изразяващо се в три счупвания, но въпреки това костното срастване е приключило без усложнения в посочения срок. Болките ще се редуцират, но няма да изчезнат напълно, защото колянната фрактура е вътреставна, с нарушаване на ставния хрущял. Оздравителния процес е приключил, но може да има остатъчни леки субективни явления.

Другите констатирани заболявания при ищцата, а именно ***** са съществували преди инцидента и не са оказали влияние при възстановяването ѝ от пътното произшествие.

Правни изводи:

Предявен е иск по чл. 432, ал. 1 от КЗ.

Съгласно посочената разпоредба, увреденото лице, спрямо което застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност" при спазване на изискванията на чл. 380 от КЗ.

В производството по иск с правно основание по чл. 432, ал. 1 от КЗ върху ищеца лежи доказателствената тежест да установи: противоправно поведение от страна на делинквента; вреда (в случая неимуществена); причинна връзка между деяния и вреда; вина (която се презумира при установено авторство); наличие на валидно застрахователно правоотношение между сочения делинквент и ответното застрахователно дружество по задължителна застраховка „ГО“ на автомобилистите; настъпване на застрахователното събитие като юридически факт, пораждащ отговорността на застрахователя.

Отговорността на застрахователя за заплащане на обезщетение за вреди произтича от сключения застрахователен договор, а не от непозволеното увреждане. Тази гражданска отговорност е функционално обусловена от отговорността на прекия причинител на застрахователното събитие, обстоятелство което обуславя отговорност на застрахователя за всички причинени от него вреди и при същите условия, при които отговаря самият причинител на вредите. По делото безспорно се установи наличието към датата на процесното ПТП на валидно застрахователно правоотношение между причинителя на вредата и ответното дружество по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.

Съгласно разпоредбата на чл. 300 от ГПК, влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от деянието, относно това, дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца. Доколкото сключеното в наказателното производство споразумение по чл. 382 от НПК има последиците на влязла в сила присъда на основание чл. 383, ал. 1 от НПК, то фактическият състав на престъплението е установен по съдебен ред и одобреното от наказателния съд има обвързващата сила по чл. 300 от ГПК за гражданския съд.

В конкретиката на случая, с оглед изложеното и на основание чл. 300 от ГПК настоящият съдебен състав е задължен да приеме, че виновен за настъпилото ПТП е водачът на л. а. Р К С. К. С., който поради нарушаване на правилата за движение по пътищата, предвидени в чл. 119, ал. 1 от ЗДвП – *при приближаване към пешеходна пътека водачът на нерелсово пътнo*

превозно средство /ППС/ е длъжен да пропусне стъпилите на пешеходната пътека или преминаващите по нея пешеходци, като намали скоростта или спре, е причинил средна телесна повреда на ищцата, изразяваща се в счупване на глезена на десния крак, което довело до трайно затрудняване на движенията на десния долен крайник, като деянието било извършено на пешеходна пътека.

С оглед на горното, съдът приема, че по делото безспорно са установени противоправното поведение от страна на делинквента (С.), вината му, наличието на валидно застрахователно правоотношение между него и застрахователя по застраховка „ГО на автомобилистите”, респ. настъпването на застрахователното събитие като юридически факт, пораждащ неговата отговорност.

По възражението за съпричиняване:

Съгласно чл. 51, ал. 2 от ЗЗД обезщетението за вредите, причинени на увредения може да се намали, ако сам той е допринесъл за настъпване на вредоносния резултат.

Обективният характер на съпричиняването е признат изрично от Върховния съд в т. 7 ППВС № 17/1963 г., което има характер на задължителна съдебна практика по смисъла на чл. 280, ал. 1, т. 1 от ГПК. С цитираното постановление Пленумът на Върховния съд е приел със задължителна за съдилищата в Република България сила, че обезщетението за вреди от непозволено увреждане се намалява, ако и самият пострадал е допринесъл за тяхното настъпване, като се преценява единствено наличието на причинна връзка между поведението му и настъпилия вредоносен резултат, а не и вината.

Доказването на това възражение би довело до намаляване на обема на отговорността на ответника по предявения иск за обезщетение за вреди от трудова злополука, поради което по силата на чл. 154, ал. 1 от ГПК същият носи доказателствената тежест за установяване на факта на съпричиняването. В случая не се касае до насрещно доказване, което може да бъде и непълно, а ответникът следва да установи наличието на съпричиняването при условията на главно и пълно доказване, като изводите за наличието му не могат да почиват на предположения или на обсъждането само на отделни факти и обстоятелства или пък само на част от събраните в производството доказателства. Тези изводи могат да бъдат направени само след съвкупната преценка на всички установени по делото факти и обстоятелства, които са от

значение за наличието или не на съпричиняване, както и на събраните във връзка с тях доказателства (Решение № 50127 от 16.01.2024 г. на ВКС по гр. д. № 2468/2022 г., IV г. о.).

В случая, видно от показанията на делинквента, съвпадащи като фактическа ситуираност и с изслушаното заключение на вещите лица по приетата КСАВТМЕ, механизмът на настъпване на произшествието е обусловен единствено и само от отклоняването на вниманието на водача на л. а. Р К, който вместо да проследи пътната обстановка по посока на завиването си наляво и да забележи предприелата вече пресичане по пешеходната пътека ищца В. Л., ускорява автомобила, докато вниманието му все още е насочено в противоположната посока надясно. Няма данни за нарушение от страна на пешеходката на правилата на ЗДвП, както и обективно поведението ѝ да е допринесло за настъпване на ПТП, поради което следва да се приеме, че възражението за съпричиняване е останало недоказано от страна на ответника.

По размера на обезщетението за неимуществени вреди:

Вредата представлява промяна на имуществото, правата, телесната цялост и здраве, душевност и психическо състояние на човека. Вредата (имуществена или неимуществена) е елемент от фактическия състав на неправомерното увреждане. Вредите са не само основание за отговорността при неправомерно увреждане, но и определят размера на обезщетението.

Обезщетението за неимуществени вреди с оглед приложението на чл. 52 от ЗЗД и критериите, за определянето му по справедливост, следва да отчита както общо-икономическата и социална рамка на равнището на живот към датата на ПТП – 2022 г., така и че тя е фон на проявление на конкретна неимуществена вреда за конкретния ищец. Моралните вреди са индивидуално определими и паричното обезщетение за тях следва да съответства на необходимото за преодоляването им. Не е пряка проява на справедливост, а е в дисхармония със справедливостта, определяне на парично обезщетение по-голямо от необходимото за обезщетяване на претърпените вреди.

В случая обективните данни, събрани по делото са, че от процесния инцидент на **** г. Пострадалата ищца В. Л. (на *** г. към датата на увреждането) е получила средно тежко увреждане на крайника, изразяващо се в три счупвания, като костното срастване е приключило в посочения срок от около 4 – 5 месеца и без усложнения. Болките макар и да отшумят с времето, няма да изчезнат напълно. Въпреки че оздравителния процес е завършил, при

пострадалата ще настъпва по-лесна уморяемост при физическо натоварване на крайника. Останалият от инцидента белег /ръбец/ от рана по гърба на дясното ходило не е във видима зона, която да се приеме, че загрозява външния вид на ищцата. Отчитайки тези обстоятелства наред с вида на получените травматични увреждания, периода на възстановяване, времето през което са търпени болки – първоначално интензивни с постепенно затихване, периода, в който ищцата е била в пълна невъзможност да се самообслужва (около месец и нещо) и ѝ е била необходима помощ от друго лице, изживеният стрес и емоционален дискомфорт от промяна начина на живот за периода на възстановяване, искът за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди се явява доказан по основание, като за определяне размера на обезщетението от значение е създаденият от съдебната практика ориентир (вж. напр. Решение № 50072 от 01.11.2022 г. на ВКС по гр. д. № 4101/2021 г., II гр. о. – инцидент **2018** г., счупване на подбедрица, 2 операции, **усложнения** при възстановяване, пострадал на 44 години - 20 000 лева; Решение № 50011 от 16.02.2023 г. на ВКС по т. д. № 945/2022 г. на I т. о. – ПТП 2019 г., многофрагментно счупване на лява бедрена кост, на лявата голямо пищялна кост в областта на вътреставния кондил с линейна фрактурна линия по оста от костта, на лявата глезенна става, **невъзможност за пълно възстановяване** на левия крак, с възможни **усложнения**, с **намален обем** на движението в тазобедрената, колянната и глезенната стави, трайно затруднение в движението на ляв долен крайник за срок от *9-12 месеца* – 80 000 лева; Решение № 50103 от 05.01.2024 г. на ВКС по т. д. № 1505/2022 г., II т. о. - ПТП 2019 г., счупване на дясна хълбочна кост с разместване, многофрагментно счупване на дясна голямопищялна кост в долната ѝ част с разместване и частично изкълчване на глезенната става, *8 месеца възстановяване*, пострадал 50 години – 65 000 лв.; Решение № 50125 от 01.02.2023 г. по т. д. № 1454/2021 г., II т. о. - ПТП 2018 г., счупване на лявата бедрена кост през костния масив в горната част на бедрената кост и счупване на бедрената шийка в основата ѝ, като счупването на бедрената кост е причинило трайно затруднение на движението на долния ляв крайник за срок от *10 месеца*, **оздравителен процес 2 год. и 6 мес.**, 3 операции, пострадал 63 години – 55 000 лева; Решение № 19 от 19.04.2019 г. на ВКС по т. д. № 1408/2018 г., I т. о. – ПТП 2015 г., счупване на костите на дясна подбедрица в средната им част; зарастване на фрактури *7-8 месеца*, претърпяна операция и очаквана втора такава по отстраняване на поставено остеосинтезно средство - 40 000 лева). С оглед гореизложеното, предявеният иск за неимуществени вреди следва да се уважи за сумата от **50 000 лева**,

като за разликата до 60 000 лева следва да се отхвърли.

По отношение на законната лихва:

В действащия Кодекс за Зто изрично е регламентирано, че застрахователното покритие включва и лихвите по чл. 429, ал. 2, т. 2 КЗ (арг. чл. 493, ал. 1, т. 5 от КЗ), тоест застрахователят отговаря за лихвата за забава, когато застрахованият отговаря за тях пред увреденото лице, което в хипотезата на деликта произтича от правилото на чл. 84, ал. 3 от ЗЗД. Въпреки това в чл. 429, ал. 3 от КЗ е регламентирано, че лихвите за забава на застрахования по ал. 2, т. 2, за които той отговаря пред увреденото лице, се плащат от застрахователя само в рамките на застрахователната сума (лимита на отговорност). В този случай от застрахователя се плащат само лихвите за забава, дължими от застрахования, считано от датата на уведомяването от застрахования за настъпването на застрахователното събитие по реда на чл. 430, ал. 1, т. 2 от КЗ или от датата на уведомяване или на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, която от датите е най-ранна. Или, отговорността на прекия причинител за лихви, считано от датата на неправомерното увреждане съществува, но същата (по силата на самия кодекс) се поема от застрахователя от един по-късен момент, в който му е станало известно настъпването на застрахователното събитие. Не е налице законова възможност в тежест на застрахователя да се възложат и лихвите за времето от увреждането до уведомяването му за това.

По делото безспорно се прие, че ищцата е отправила претенция пред застрахователя на 18.10.2022 г. за заплащане на обезщетение по повод процесното ПТП, респ. не се установи датата, на която самият застрахован е уведомил застрахователя – ответник. Ето защо, единственият установен момент, в който на застрахователя му е станало известно настъпването на застрахователното събитие е 18.10.2022 г., която дата следва да се приеме и за датата, от която тече и законната лихва за забава върху присъденото обезщетение.

По разноските:

Ищцата е ползвала безплатна адвокатска помощ на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАДВ – материално затруднено лице. Претендира се адвокатско възнаграждение в полза на адв. Т., което съдът определя в размер на **4 541.67 лева** съразмерно на уважената част от иска.

Ответникът също претендира адвокатско възнаграждение и разноски за депозити за вещи лица и свидетел. Депозита за свидетел не е изплатен,

поради което не представлява разноси по делото. Ищецът, чрез процесуалния си представител е направил възражение за прекомерност по чл. 78, ал. 5 от ГПК, което е основателно – претендира се адв. възнаграждение от 8 460 лева с ДДС при минимално такова от 5 450 с вкл. ДДС – чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. за МРАВ, респ. съразмерно на отхвърлената част от иска, ищцата дължи на ответника **908.33 лева** - адв. хонорар и **58.33 лева** - депозит за експертизата.

Ищцата е освободена от задължението за внасяне на държавна такса и разноси по делото на основание чл. 83, ал. 1, т. 4 от ГПК. Съгласно чл. 78, ал. 6 от ГПК, когато делото е решено в полза на лице, освободено от държавна такса или от разноси по производството, осъденото лице е длъжно да заплати всички дължащи се такси и разноси. Съответните суми се присъждат в полза на съда. Съдебната практика приема, че и в случаите по чл. 78, ал. 6 от ГПК осъденото лице е длъжно да заплати всички дължащи се такси и разноси, но съразмерно с уважената част от исковете (Решение № 311/08.01.2019 г. на ВКС по гр. д. № 1144/2018 г., IV г. о.). Съразмерно на уважената част от иска ответникът следва да заплати държавна такса в полза на съда в размер на **2 000 лева** и **291.67 лева** – депозит за експертиза.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „ЗАД О - 3“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. С, р-н „В“, ж. к. „В“, ул. „С С“ № **, ет. ***, да заплати на В. П. Л., ЕГН *****, с поС.ен адрес: с. И, община П, ул. „Ш“ № ***, обезщетение в размер на **50 000** (петдесет хиляди) **лева** за претърпените от нея неимуществени вреди – болки и страдания от настъпило на **** г. пътно-транспортно произшествие по вина на С. К. С., управлявал л. а. Р К с рег. № ***, ведно със законната лихва от 18.10.2022 г. до окончателното плащане на сумата, на основание чл. 432, ал. 1 от КЗ, по банкова сметка на адвокат Т. в „****“ АД: IBAN: *****, като

ОТХВЪРЛЯ иска за разликата до претендираните 60 000 (шейсет хиляди) лева, предявени частично от 80 000 (осемдесет хиляди) лева, като неоснователен.

ОСЪЖДА „ЗАД О - 3“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. С, р-н „В“, ж. к. „В“, ул. „С С“ № **, ет. **, да заплати на адвокат Д. С. Т., ЕГН *****, от **, със служебен адрес: гр. С, ул. „А Р“

№**, ап. **, сумата от **4 541.67 лева** (четири хиляди петстотин четиресет и един лева и 67 стотинки), представляваща адвокатско възнаграждение за оказаната безплатна правна помощ, съразмерно на уважената част от иска, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАдв.

ОСЪЖДА В. П. Л., ЕГН *****, с поС.ен адрес: с. И, община П, ул. „Ш“ № **, да заплати на „ЗАД О - 3“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. С, р-н „В“, ж. к. „В“, ул. „С С“ № *, ет. *, сумата от **908.33 лева** (деветстотин и осем лева и 33 стотинки) – адвокатско възнаграждение и **58.33 лева** (петдесет и осем лева и 33 стотинки) - депозит за експертизата, представляващи разноси, съразмерно на отхвърлената част от иска, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК.

ОСЪЖДА „ЗАД О - 3“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. С, р-н „В“, ж. к. „В“, ул. „С С“ № *, ет. *, да заплати по сметка на Окръжен съд – П сумата от **2 000 (две хиляди) лева** – държавна такса и **291.67 лева** (двеста деветдесет и един лева и 67 стотинки) – депозит за експертиза, съразмерно на уважената част от иска, на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, както и 5 (пет) лева – за служебно издаване на изпълнителен лист при неплащане на сумата в срока за доброволно изпълнение.

Решението може да бъде обжалвано пред Пловдивския апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – П: _____